Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Rok XIX. Warszawa, 31 lipca 1937 r. Nr 28.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

Dział Ogólny i Osobowy.

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY.

216.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 lipca 1937 r. w sprawie zmiany przepisów o dodatkach dla drużyn konduktorskich za czas służby przy pociągach.

Na podstawie § 10 ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24) zarządzam:

§ 1. W § 2 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 30 grudnia 1936 r. Nr P. 6/39/52/36 o dodatkach dla drużyn konduktorskich za czas służby przy pociągach (Dz. Urz. M. K. Nr 70, poz. 359) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. (9) po wyrazach: „gospodarczych (roboczych)" umieszcza się przecinek i dodaje

się wyrazy: „które przewożą wyłącznie materiały na potrzeby kolei między stacjami jednego węzła lub wysyłane są na linię z materiałem do robót drogowych";

2) ust. (12) uchyla się.

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1937 r.

Nr P. 6.39/14/37.

216.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 lipca 1937 r. w sprawie zmiany przepisów o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie.

Na podstawie § 10 ust .(2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr 4, poz. 24) zarządzam:

§ 1. W § 2 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3 grudnia 1936 r. Nr P/6/40/13/36 o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie (Dz. Urz. M. K. Nr 70, poz. 360) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. (1) pkt. A) i B) otrzymuje brzmienie:

„A) za czas służby w drodze na parowozie przy pociągach:

	a	b
	pasażerskich	towarowych
dla maszynisty . . .	94 grosze	82 grosze
„ pomocnika maszyn.	72 „	64 „
„ palacza (trzeciaka) .	64 „	—

B) za czas manewrowania parowozem manewrowym:

dla maszynisty . . . . . 38 groszy
„ pomonicka maszynisty . . 28 „

2) w ust. (3) dodaje się na końcu zdania:

„W tym samym wymiarze otrzymuje drużyna dodatek, jeżeli podczas postoju na stacji zwrotnej bez zdania parowozu ogrzewa tym parowozem składy pociągów.";

3) w ust. (12) po wyrazach: „gospodarczych (roboczych)" umieszcza się przecinek i dodaje się wyrazy: „które przewożą materiały na potrzeby kolei między stacjami jednego węzła lub wysyłane są na linię z materiałem do robót drogowych";

4) w ust. (13) po wyrazie: „wyznaczonymi" umieszcza się przecinek i dodaje się wyrazy: „za czas próby hamulców wagonów w naprawie", a po wyrazie: „odkażania" dodaje się wyrazy: „(mycia)";

5) ust. (14) uchyla się.

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1937 r.

Nr P. 6 40/33/37.

217.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 lipca 1937 r. o przedłużeniu terminu zgłaszania okresów działalności niepodległościowej.

Zgodnie z ustępem (3) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z r. 1936) i na podstawie § 50 tegoż rozporządzenia zarządzam, co następuje:

Przewidziany w zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 8 lipca 1935 r. Nr P. 9-2-42/35 (Dz. Urz. M. K. Nr 25, poz. 133 z 1935 r.) w brzmieniu, zmienionym zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 27 listopada 1935 r. Nr P. 9-2/89/36 (Dz. Urz. M. K. Nr 64, poz. 326 z 1936 r.) termin zgłaszania okresów czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, stwierdzonej przez nadanie Krzyża Niepodległości bądź Medalu Niepodległości, przedłuża się do dnia 31 grudnia 1938 r.

Nr P. 9-2/54/37.

218.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1937 r. w sprawie przyjmowania interesantów.

W myśl okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 lipca 1936 r. Nr 45 zarządzam, co następuje:

1) przy przyjmowaniu i załatwianiu interesantów, odbywającym się we wszystkie dni urzędowe w godzinach od 10 do 12 należy przestrzegać, aby forma załatwiania była konkretna i kompetentna, do czego załatwiający musi być uprawniony czy z racji zajmowanego stanowiska, czy też z tytułu delegacji;

2) czasokres przyjmowania i załatwiania interesantów nie może być traktowany sztywno; przedłużenie poza godziny obowiązkowe zależy od ilości zgłaszających się, jak również i czasu koniecznego do ich załatwienia; dane praktyczne powinny decydować o ilości potrzebnych urzędników (pracowników) do przyjmowania i załatwiania interesantów w danym urzędzie;

3) urzędnikom (pracownikom) obowiązanym do przyjmowania interesantów nie wolno

w godzinach na to przeznaczonych wyznaczać innych zajęć, pod pozorem których uchylaliby się od tych przyjęć.

Poza tym należy ściśle przestrzegać zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 47, pozycje: 230, 231 i 232), uzupełniającego postanowienia § 5 instrukcyj biurowych jak następuje:

„Pod tablicą zawierającą nazwę urzędu umieszcza się drugą tablicę z napisem: „Przyjmowanie interesantów od godziny 10 do 12". Przyjmowanie interesantów w tych godzinach odbywa się we wszystkie dni urzędowe; poza normalnym czasokresem przyjęć uwzględnia się załatwianie interesantów zamiejscowych. W wypadkach niecierpiących zwłoki należy przyjąć także interesanta miejscowego poza godzinami przyjęć. Urzędników innych urzędów państwowych, zgłaszających się w sprawach urzędowych, należy przyjmować o każdej porze oraz przed innymi ineresantami".

Jednocześnie uchylam zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1936 r. Nr G V. 165/4-36.

Nr G. V. 165/1-37.

219.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 kwietnia 1937 r. w sprawie pieczęci urzędowych.

1. Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980) oraz rozporządzeń wykonawczych w brzmieniu obowiązującym, podaję poniżej zasady stosowania tych rozporządzeń w dziale komunikacji:

2. Pieczęcią urzędową Ministerstwa Komunikacji i podległych mu urzędów i organów jest pieczęć okrągła z wyobrażeniem orła państwowego pośrodku i napisem, odpowiadającym nazwie Ministerstwa lub danego urzędu (organu) w otoku.

3. Pieczęcie urzędowe wyrabiane są z metalu.

4. W przypadkach **wyjątkowych**, gdy wymóg używania pieczęci metalowych może stanowić utrudnienie w działalności Ministerstwa i podległych mu urzędów (organów), Minister Komunikacji może zezwolić na wyrób i **czasowe** używanie pieczęci urzędowych z innego materiału.

5. Do **tłoczenia** w papierze oraz do **tuszu** przewidziane są pieczęcie następujących wymiarów: dla Ministerstwa Komunikacji jako władzy naczelnej pieczęcie o średnicy 46 mm, dla urzędów podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji—pieczęcie o średnicy 39 mm, dla wszystkich innych urzędów i organów pieczęcie o średnicy 36 mm.

6. Do **laku,** tak Ministerstwo Komunikacji jak wszystkie bezpośrednio i pośrednio podległe mu urzędy i organa używać mają pieczęci o średnicy 30 mm.

7. Do **legitymacyj** i innych dokumentów, na których ze względu na szczupłość miejsca nie mogą być używane pieczęcie normalnego wymiaru, można używać pieczęci o średnicy 20 mm.

8. Zapotrzebowania na pieczęcie urzędowe należy przesyłać Ministerstwu Komunikacji wraz z **dokładnie** wypełnionymi — według załączonego wzoru — wykazami w 2 **egzemplarzach.** Gdyby **zupełnie wyjątkowo** jedna pieczęć tego samego rodzaju danemu urzędowi (organowi) nie wystarczała, należy to w piśmie należycie uzasadnić. W tym przypadku, poszczególne egzemplarze pieczęci tego samego urzędu (organu) powinny być oznaczone w stosownym miejscu numerami bieżącymi.

9. O ile zachodziłaby konieczność używania w pieczęciach skróconych nazw Ministerstwa, urzędów i organów, ze względu na długość tych nazw, należy podać w wykazie dokładne brzmienie skrótów, przy czym przestrzegać się musi zasady, że ilość liter w otoku pieczęci nie powinna przekraczać ilości milimetrów średnicy pieczęci (zatem zależnie od rodzaju pieczęci — 46, 39, 36, 30 i 20 liter).

10. Po zatwierdzeniu wymienionego wykazu przez Ministerstwo Komunikacji, urzędy podległe bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji skierują zamówienia na pieczęcie wprost **do Mennicy Państwowej.**

11. Pieczęcie urzędowe muszą być przechowywane pod zamknięciem w Ministerstwie Komunikacji i Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych u wyznaczonego urzędnika (pracownika), w innych zaś urzędach (organach) zasadniczo a u kierowników tych urzędów (organów). Wyjątki od powyższej zasady (co do kierowników) są dopuszczalne tylko za zezwoleniem Dyrektora Kolei lub równorzędnego urzędu.

12. Pieczęcie urzędowe do tuszu powinny być używane **wyłącznie do akt, posiadających znaczenie dokumentu lub normujących sprawy zasadniczego znaczenia.**

13. W razie zagubienia pieczęci urzędowej należy zawiadomić o tem bezzwłocznie:

1) Ministerstwo Komunikacji,
2) właściwego prokuratora sądu okręgowego,
3) Mennicę Państwową w Warszawie.

14. Pieczęcie urzędowe, które z powodu zniszczenia, uszkodzenia, zwinięcia lub zmiany nazwy urzędu (organu) itp. nie mogą być nadal używane, należy bezwłocznie za pośrednictwem Ministerstwa Komunikacji przekazać Mennicy Państwowej. Przepis ten odnosi się również do wszystkich inych nieprzepisowych obecnie pieczęci **z orłem państwowym,** które

zostały lub zostaną zastąpione nowymi pieczęciami urzędowymi.

15. Z uwagi na to, że — jak stwierdzono — nie wszystkie jeszcze urzędy a przede wszystkim jednostki służbowe P.K.P. posiadają **przepisowe** pieczęcie urzędowe, używając dotychczas najróżnorodniejszych pieczęci okrągłych zarówno z orłem jak i bez, różnej wielkości (średnicy) — i o dowolnym układzie napisów, zarządzam, ażeby poszczególne urzędy i Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych uporządkowały niezwłocznie obecny stan rzeczy.

16. W tym celu należy ustalić, który z urzędów i jednostek służbowych powinien posiadać pieczęć urzędową do tuszu a który z nich ewentualnie tylko do laku, przyczym — odnośnie do pieczęci do **tuszu** **należy** wziąć pod uwagę postanowienie **ustępu 12** niniejszego zarządzenia.

17. Po ustaleniu zapotrzebowania należy sporządzić wykaz, według załączonego wzoru, który stanowić będzie dla urzędów i Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych plan zaopatrzenia jednostek służbowych w nowe pieczęcie urzędowe. Plan ten (wykaz) prześlą urzędy i Dyrekcje O.K.P. Ministerstwu Komunikacji **do końca sierpnia b.r.**

18. Realizowanie wymienionego planu powinno nastąpić możliwie zaraz po jego ustaleniu i **w miarę posiadanych kredytów** należy przedstawiać Ministerstwu Komunikacji odpowiednie wnioski w sposób przewidizany w ust. 8 niniejszego zarządzenia.

19. Jednocześnie uchylam rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1928 r. Nr I/12973/2/28 (Dz. Urz. M. K. Nr 18, poz. 222) oraz okólnik z dnia 15 maja 1929 r. Nr I/7781/2/29.

Nr G V 155/14-37.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 20 kwietnia 1937 r.

Wykaz urzędów (jednostek służbowych), które mają być zaopatrzone w pieczęcie urzędowe.

Nr porz	Nazwa urzędu (jednostki służb.)	Rodzaj pieczęci	Średnica pieczęci	Ilość egzemplarzy pieczęci	**Skrócona** nazwa urzędu (jednostki służb.)

220.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 kwietnia 1937 r. w sprawie oznak Ministerstwa Komunikacji oraz podległych mu urzędów (organów).

1. Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980) oraz rozporządzenia wykonawczego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. w sprawie oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 245) podaję poniżej zasady stosowania tych rozporządzeń w dziale komunikacji.

2. Oznaka na budynku, w którym mieści się Ministerstwo Komunikacji lub podległy mu urząd (organ), składa się z tablicy z herbem państwowym i z tablicy z napisem, odpowiadającym nazwie Ministerstwa lub podległego mu urzędu (organu).

3. Tablica z herbem państwowym ma kształt owalny, obwódkę białoczerwoną i tło szare, na którym jest wyobrażony herb państwowy.

4. Tablica z napisem jest prostokątna, ustawiona poziomo, ma tło czerwone barwy cynoboru, zaś obwódkę oraz litery — białe.

5. Układ wzajemny obu tablic może być dwojaki: albo tablica z herbem państwowyın znajduje się bezpośrednio nad tablicą z napisem i to bądź nad wejściem (drzwiami, bramą) do urzędu (organu), bądź też z boku tego wejścia;

albo też tablica z herbem państwowym znajduje się nad wejściem (drzwiami, bramą), a dwie jednakowe tablice z napisami po obu stronach wejścia.

6. Wymiary tablicy z herbem państwowym wynoszą dla oznak Ministerstwa Komunikacji (oznaki I wielkości) 60 cm na 48 cm, dla urzędów (organów) podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji (oznaki II wielkości) 55 cm na 44 cm, dla wszystkich innych urzędów (organów) (oznaki III wielkości) 50 cm na 40 cm.

7. Wymiary tablicy z napisem zależą od wielkości liter i długości napisu.

8. Wysokość liter napisów w oznakach I wielkości wynosi 7 cm, w oznakach II wielkości — 6 cm, w oznakach III wielkości — 5 cm

9. Odstęp pomiędzy napisem a górną oraz dolną obwódką wynosi: w oznakach I wielkości 31 mm, w oznakach II wielkości 28 mm, w oznakach III wielości 26 mm; jeżeli napis jest w kilku wierszach, odstępy pomiędzy wierszami wynoszą odpowiednio: 21, 19 i 17 mm.

10. Szerokość obwódki wynosi 10 mm dla oznak wszystkich wielkości.

11. Wzory: herbu państwowego, typu liter napisów i ich układ podają załączniki do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29/3 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 245).

12. Jeżeli przy jednym wejściu mają być umieszczone oznaki kilku urzędów (organów), umieszcza się tylko **jedną tablicę z herbem państwowym** — wielkości, odpowiadającej najwyższemu z tych urzędów i po jednej tablicy z przepisowym napisem dla każdego z pozostałych urzędów (organów).

13. Używanie w oznakach skróconych nazw urzędów (organów) ze względu na długość tych nazw oraz używanie dla części napisów wtórnego znaczenia liter mniejszych od zasadniczo przepisanych jest dopuszczalne na mocy decyzji kierowników podległych mi bezpośrednio urzędów.

14. Używanie oznak odmiennych od określonych powyżej może nastąpić na mocy decyzji Ministra Komunikacji, wydanej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jeżeli przemawiają za tym właściwości architektoniczne danego gmachu.

15. Zakup potrzebnych oznak dokonują podległe mi bezpośrednio urzędy we własnym zakresie działania.

16. Dostarczaniem tych oznak zajmuje się — w porozumieniu z Mennicą Państwową — Federacja Polskich Związków Obrońców Ojczyzny w Warszawie, ul. Nowy Świat 35 m. 5, dająca gwarancję co do staranności wykonania przepisanych oznak, co w stosunku do godła państwowego musi być ściśle przestrzegane.

17. Jednocześnie uchylam zarządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 2/6-1930 r. Nr I/1/5132/30 oraz z dnia 21. X. 1930 r. Nr I/1/5232/30.

Nr G. V. 152/1-37.

221.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 maja 1937 r. w sprawach prasowych.

Całkowita działalność prasowa M. K. koncentruje się w Gabinecie Ministra. Praca referatu prasowego Gabinetu Ministra obejmuje z jednej strony informowanie Ministerstwa o głosach prasy, z drugiej zaś strony informowanie prasy o działalności Ministerstwa.

Referat prasowy w Gabinecie Ministra jest wyłącznym organem Ministerstwa, za którego pośrednictwem mogą być udzielane prasie wszelkie wiadomości z zakresu komunikacji, a więc artykuły wzmianki, wyjaśnienia, sprostowania i wywiady. Jedyny od powyższej zasady wyjątek może zachodzić w razie wydarzenia się katastrofy pociągającej w swych skutkach ofiary w ludziach. W takich wypadkach i jedynie w godzinach pozabiurowych, Departament Ruchu Kolejowego jest upoważniony udzielić przedstawicielom prasy informacyj, sprowadzających się do podania samego tylko stanu faktycznego; o udzieleniu tych wiadomości winien on zawiadomić możliwie najprędzej referat prasowy.

W celu utrzymania kontaktu w sprawach prasowych między Gabinetem Ministra a Departamentami i Biurami M. K., w każdym Departamencie i Biurze jeden z urzędników winien być wyznaczony, jako stały łącznik z referatem prasowym w Gabinecie Ministra. Zadaniem łącznika jest zbieranie i przesyłanie wszelkich informacyj dla prasy w formie opracowanych notatek, po zatwierdzeniu ich przez Panów Dyrektorów Departamentów (Biur) M. K., wprost do referatu prasowego w Gabinecie Ministra. W szczególności Departament Ruchu Kolejowego winien niezwłocznie informować referat prasowy w Gabinecie Ministra o wypadkach kolejowych.

Na żądanie referatu prasowego w Gabinecie Ministra, należy udzielać mu wszelkich informacyj ogólnych, potrzebnych do zorientowania się w całokształcie prac Ministerstwa Komunikacji.

Zasady pracy referentów prasowych w Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych są następujące:

1) Podawanie prasie wiadomości przez Dyrekcje jest dopuszczalne wyłącznie w sprawoch znaczenia lokalnego;

2) wywiady, również tylko z zakresu powyższych spraw, mogą być udzielane jedynie przez Panów Dyrektorów Kolei, wywiady te powinny być ujęte pisemnie i odpis zachowany dla akt;

3) referenci prasowi i turystyczni wszystkich Dyrekcyj pozostawać winni w stałym kontakcie z referatem prasowym w Gabinecie Ministra, nadsyłając tygodniowe raporty prasowe, wraz z wycinkami notatek i artykułów prasy prowincjonalnej swojej Dyrekcji. Korresponden-

cja ta winna być adresowana bezpośrednio do referatu prasowego w Gabinecie Ministra;

4) o ile treść artykułów o kolejach ma znaczenie tylko lokalne, Dyrekcja może samodzielnie przesłać prasie sprostowania.

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia (okólniki):

z dnia 5.XI. 1929 r. Nr I/0796/S/29;
z dnia 6.XI. 1929 r. Nr I/0796/S/29;
z dnia 18.IX. 1934 r. Nr G. III. 123/24;
z dnia 2 XI. 1934 r. Nr G. X. 280/1-34.

Nr G. X. 279/1/37.

222.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 maja 1937 r. Nr 159 w sprawie podawaia do prasy komunikatów urzędowych.

Wszelkie sprawozdania i komunikaty o charakterze urzędowym, jak również wszelkie komunikaty i informacje zawierające dane oficjalnie ustalone — winny być podawane do prasy wyłącznie za pośrednictwem Polskiej Agencji Telegraficznej, jako jedynej agencji oficjalnej.

Jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 marca 1930 r. Nr I/SM 2651/30.

Nr G. X. 278/5/37.

223.

Okólnik Ministrestwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. Nr 160 w sprawie pośrednictwa P. A. T. w umieszczaniu płatnych ogłoszeń urzędowych.

Na podstawie uchwał Rady Ministrów z dn. 11 lutego 1924 r., 26 maja 1926 r. i 17 października 1927 r. oraz na podstawie rozporządzeń Prezydium (Prezesa) Rady Ministrów:

1) z dnia 13/2 1924 r. Nr 2209 (okólnik Nr 19);

2) z dnia 23/7 1926 r. Nr 10569 (okólnik Nr 87);

3) z dnia 29/9 1926 r. Nr 13915 (okólnik Nr 105);

4) z dnia 27/8 1927 r. Nr 15497 —

5) z dnia 14/12 1927 r. Nr 11743 (okólnik Nr 78),

6) z dnia 14/4 1928 r. Nr 6240 —

7) z dnia 13/2 1931 r. Nr 555/31 —

wydanych w związku z wymienionymi uchwałami, **Polska Agencja Telegraficzna** otrzymała prawo **wyłącznego** pośrednictwa:

1) w publikowaniu płatnych ogłoszeń urzędowych we wszystkich pismach krajowych i zagranicznych z prawem repartycji zgłaszanych ogłoszeń i publikacyj przez urzędy i instytucje państwowe pomiędzy wydawnictwa według własnego uznania;

2) we wszelkiego rodzaju **płatnych** reklamach urzędowych jak plakaty, ogłoszenia świetlne, filmowe, fotograficzne itp.;

3) w dokonywaniu zdjęć fotograficznych i filmowych w gmachach i lokalach urzędów i instytucyj państwowych oraz na terenie przedsiębiorstw i dóbr państwowych.

Podając powyższe do wiadomości i scisłego stosowania, Ministerstwo Komunikacji poleca zamieszczać za pośrednictwem P. A. T. w Warszawie lub jego oddziałów prowincjonalnych ogłoszenia urzędowe o pełnym tekście tylko w „Monitorze Polskim", w innych zaś pismach jedynie zawiadomienia skrócone. Wybór pism, w których te zawiadomienia mają być ogłoszone, przysługuje **wyłącznie** P. A. T. Urzędy zatem **nie mogą** wobec P.A.T. stawiać żądań o umieszczanie nadesłanych ogłoszeń w pewnych pismach.

Prawo wyłącznego pośrednictwa P. A. T. odnośnie do reklam, wymienionych w punkcie 2) odnosi się do wszelkiego rodzaju reklam, które są **płatne przez urzędy i instytucje państwowe.** Natomiast wyłączność ta nie odnosi się do reklam bezpłatnych i reklam, za umieszczenie których pobiera Zarząd kolejowy opłatę jak np. od Towarzystwa „Ruch".

Odnośnie do punktu 3) — prawo wyłącznego pośrednictwa P. A. T. w dokonywaniu zdjęć fotograficznych i filmowych w gmachach i lokalach urzędów i instytucyj państwowych oraz na terenie P. K. P. odnosi się do wszelkiego rodzaju wymienionych zdjęć bez względu na to, kto zdjęcia te zamierza dokonywać i bez względu na to, czy one są płatne czy też bezpłatne. Jednakowoż zdjęcia fotograficzne i filmowe mogą być dokonywane na terenie P. K. P. **jedynie i wyłącznie za pisemnym zezwoleniem Ministerstwa Komunikacji albo upoważnionej przez to Ministerstwo do wydawania tych Zezwoleń Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych** i to **bez względu** na to, kto zamierza zdjęcia te dokonywać czy organa P. A. T. czy też upoważnione przez nią osoby.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą następujące okólniki i zarządzenia:

1) Nr Pr. 3197/24 z dnia 30/7 1924 r.
2) Nr Pr. 3720/26 z dnia 28/7 1926 r.
3) Nr I 13982/26 z dnia 20/8 1926 r.
4) Nr VI 12769/23/26 z dnia 11/9 1926 r.
5) Nr I 18070/2/26 z dnia 11/10 1926 r.
6) Nr I 17387/2/26 z dnia 5/11 1926 r.
7) Nr I 16488/26 z dnia 30/11 1926 r.
8) Nr I 24031/26 z dnia 22/1 1927 r.
9) Nr I 3740/4/27 z dnia 22/2 1927 r.
10) Nr I 8784/2/27 z dnia 28/7 1927 r.
11) Nr I 49/2/28 z dnia 6/2 1928 r.
12) Nr I 7404/28 z dnia 7/5 1928 r.
13) Nr I 1/1580/31 z dnia 4/3 1931 r.
14) Nr I/1/2821/31 z dnia 24/4 1931 r.
15) Nr G. V. 176/1-33 z dnia 18/12 1933 r.

Nr G. V. 176/1-37.

224.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 27 marca 1937 r. Nr 161 w sprawie korespondencji urzędów zagranicznych R. P. z władzami i urzędami krajowymi.

Prezydium Rady Ministrów okólnikiem Nr 16 z dnia 27 kwietnia 1933 r. zawiadomiło Ministerstwo Komunikacji, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydało zarządzenie z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie korespondowania urzędów zagranicznych R. P. z władzami i urzędami oraz osobami prywatnymi w kraju treści następującej:

„Korespondencja urzędów zagranicznych R. P. z osobami prywatnymi jak również z instytucjami publicznymi i prywatnymi oraz z władzami i urzędami w kraju, nie wyłączając władz centralnych, winna się odbywać bezpośrednio z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych we wszystkich sprawach indywidualnych, polegających na wykonywaniu obowiązujących przepisów.

W szczególności urzędy zagraniczne R. P. będą kierowały:

a) dokumnety stanu cywilnego, otrzymane w drodze międzynarodowej wymiany metryk — do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

b) wyciągi z rejestrów karnych, nadesłane przez władze w kraju urzędowania — do Ministerstwa Sprawiedliwości,

c) wnioski o wydobywanie dokumentów stanu cywilnego — do władzy administracyjnej I instancji, o wydobywanie innych dokumentów — do władzy, powołanej do wystawienia odnośnych dokumentów,

d) dokumenty do legalizacji — do tego urzędu, który jako pierwszy powołany jest do legalizacji, przy czym w piśmie skierowanym do tego urzędu należy nadmienić, do jakich jeszcze innych władz dokument winien być przesłany do superlegalizacji.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r."

Zgodnie z zarządzeniem wymienionego okólnika Ministerstwo Komunikacji podaje powyższe do wiadomości z tym, że zarówno Ministerstwo Komunikacji jak i podległe mu urzędy powinny zwracać się w sprawach indywidualnych bezpośrednio do właściwych urzędów zagranicznych z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych — o ile istniejące umowy i przepisy (jak np. rozporządzenie z dnia 29.XII. 1932 r. w sprawie doręczania pism sądowych osobom zamieszkałym zagranicą (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 974) nie przewidują innej drogi.

Wyjątek stanowi również korespondencja, przeznaczona dla urzędów zagranicznych R. P. na terytorium Związku Socjalistycznych Republik Sowieckich, którą należy przesyłać za pośrednictwem Ekspedytu kurierskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, adresując kopertę jak następuje:

„Do Ministerstwa Spraw Zagranicznych w **Warszawie** dla Ambasady (Poselstwa, Konsulatu) R. P. w . . . .".

Poza tym wszelkie polecenia, wydawane urzędom zagranicznym przez władze krajowe, dotyczące periodycznego informowania władz krajowych przez te urzędy w pewnych konkretnych sprawach powinny być kierowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych (Wydział Osobowy).

Jest to konieczne z uwagi na kontrolę pracy urzędów podległych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 16 czerwca 1933 r. Nr G. IX. 342/2.

Nr G. XIV. 342/1-37.

225.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 18 marca 1937 r. Nr 162 w sprawie wprowadzonych w obieg znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych oraz warunków i zasad, obowiązujących przy wysyłaniu tych przesyłek.

1. Rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 z r. 1933, poz. 370) zostały wprowadzone w obieg z dniem 1 sierpnia 1933 r. specjalne znaczki pocztowe do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

2. Zakup i przydział tych znaczków podległym urzędom, Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych i Biurom P. K. P. dokonuje Ministerstwo Komunikacji na podstawie zgłoszonych — na trzy miesiące naprzód — kwartalnych zapotrzebowań według następującego wzoru:

.... dnia .... 193 ..... r.

(nazwa urzędu)

DO

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Zapotrzebowanie Nr ....

na znaczki pocztowe do opłaty urzędowych przesyłek listowych na .... kwartał 193 ..... r.

Rodzaj znaczków	Sztuk
fioletowych	
ciemno oranżowych	

....

(podpis kierownika urzędu)

UWAGA: z początkiem każdego roku kalendarzowego Nry zapotrzebowań rozpoczynają się od cyfry „1".

3. Obrót znaczkami pocztowymi podlega ścisłej kontroli.

4. Imiennie wyznaczony w każdym urzędzie, Dyrekcji O. K. P. i jednostkach służbowych oraz Biurach P. K. P. pracownik do zawiadywania zapasem znaczków, prowadzi ich ewidencję i przechowuje dokumenty przychodowe i rozchodowe. Rozchód znaczków na wysyłkę codziennej korespondencji powinien być usprawiedliwiony pocztowymi dokumentami nadawczymi.

5. Kontrolę gospodarki znaczkami pocztowymi przeprowadza co najmniej raz na kwartał wyznaczony przez kierownika urzędu organ kontrolny.

6. Wszyscy wymienieni wyżej pracownicy ponoszą odpowiedzialność w zakresie swej działalności za wszelkie uchybienia.

7. **Warunki i zasady,** obowiązujące przy wysyłaniu urzędowych przesyłek listowych są zawarte w niżej podanym przedruku rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnym i karnym (Dz. U. R. P. Nr 59 z r. 1933, poz. 448), zmienionego rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 48 z r. 1934, poz. 445).

„I. Urzędowe przesyłki listowe.

§ 1. 1) Do opłaty przesyłek urzędowych, a to listów i kartek, używane będą znaczki pocztowe, wprowadzone rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. o wprowadzeniu w obieg znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 370), a mianowicie:

A) do opłaty listów o wadze do 500 g i kartek:

a) zwykłych — 1 znaczek fioletowy,

b) poleconych — 1 znaczek ciemno-oranżowy,

c) zwykłych za zwrotem poświadczenia odbioru — 2 znaczki fioletowe,

d) zwykłych za dowodem doręczenia (nadawanych na obszarze województwa pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego — 2 znaczki fioletowe,

e) poleconych za zwrotnym poświadczeniem odbioru — 1 znaczek ciemnooranżowy i 1 znaczek fioletowy;

B) do opłaty listów o wadze ponad 500 g — znaczki, wskazane w punkcie **A),** zależnie od rodzaju listu, a ponadto za każde dalsze rozpoczęte 500 g wagi — 1 znaczek fioletowy.

2) Wartość znaczka fioletowego i ciemnooranżowego ustali na każdy rok budżetowy rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnęrznych.

§ 2. Do nadawania korespondencji, opłaconej zapomocą znaczków pocztowych, wymienionych w § 1, są uprawnione:

a) władze i urzędy państwowe, samorządu terytorialnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, sądy i prokuratury w sprawach administracji sądowej oraz przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe";

b) osoby lub instytucje dla listów i kartek zwykłych, wysyłanych w wykonaniu ustawowego obowiązku lub na wezwanie władz i urzędów tak państwowych jak samorządu terytorialnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, nie dotyczy to pism wysyłanych przez osoby lub instytucje w ich własnym interesie.

Korespondencję wysyłaną przez osoby lub instytucje, wymienione pod lit. b), doręcza się zapomocą książek odbiorczych. Opłatę pocztową za tę korespondencję uiszcza adresat, naklejając na książce odbiorczej, w pojedyńczej wysokości, odpowiednie znaczki pocztowe, wymienione w § 1.

§ 3. Zarząd Poczt i Telegrafów przesyła według zapotrzebowania urzędowe znaczki pocztowe (§ 1) właściwym władzom naczelnym, które rozdzielają je pomiędzy podległe im władze, urzędy, pomiędzy władze i urzędy samorządu terytorialnego i gospodarczego oraz pomiędzy sądy i komorników.

§ 4. Należności za znaczki urzędowe, zużyte do dnia 31 marca 1934 r., ustali osobne rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu oraz Spraw Wewnętrznych.

Począwszy od dnia 1 kwietnia 1934 r. będą pokrywały władze naczelne należności za dostarczone im urzędowe znaczki pocztowe z przeznaczonych na ten cel kredytów.

§ 5. Władze i urzędy, wymienione w § 2, zaopatrzą wysyłaną korespondencję odciskiem pieczęci, adresem, numerem nadanego pisma oraz napisem **„Zwykła"** lub **„Zwykła za zwrotnym poświadczeniem odbioru"** lub też **„Zwykła za dowodem doręczenia"** albo **„Polecona"** lub **„Polecona za zwrotnym poświadczeniem odbioru"**. Jeżeli przesyłka zawiera wezwanie na termin, władza nadająca może na jej zewnętrznej stronie umieścić napis: **„Termin dnia . . . . . ."**.

Na przesyłkach listowych, wysyłanych przez osoby i instytucje, wymienione w § 2 li. b), należy na stronie zewnętrznej podać nazwisko (firmę) nadawcy, jego adres, oraz umieścić napis: **„Na wezwanie urzędowe"** lub **„W wykonaniu ustawowego obowiązku"**.

§ 6. Jeżeli adresat, o którym mowa w ostatnim ustępie § 2, stwierdzi, że nadeszła przesyłka listowa powinna była być przez nadawcę opłacona, prześle kopertę, a przy kartkach odpis strony adresowej kartki, z podaniem adresu nadawcy — urzędowi pocztowemu, który pobierze od nadawcy podwójną normalną opłatę taryfową.

§ 7. Władza lub urząd jako nadawca może przerzucić na adresata uiszczenie opłaty pocztowej, jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie interesu adresata. W tym celu należy na przesyłce umieścić dodatkową wzmiankę: „Sprawa urzędowa — opłatę uiści adresat". Opłata ta pobrana będzie od adresata w pojedyńczej wysokości normalnej opłaty taryfowej dla danego rodzaju przesyłek. W razie niedoręczalności, przesyłkę zwraca się nadawcy bezpłatnie.

II. Przesyłki listowe w sądowym postępowaniu cywilnym i karnym.

§ 8. Zamiejscowe pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnym, i zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnym, wysyłane na polecenie sądów, podlegają opłatom, przypadającym za danego rodzaju przesyłkę — według przepisu § 1.

§ 9. Przesyłki listowe, wysyłane w sądowym postępowaniu cywilnym i karnym, z wyjątkiem wymienionych w § 8, opłacane będą według niżej podanej taryfy.

§ 10. 1) Miejscowe i zamiejscowe pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnym, miejscowe pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnym, miejscowe pisma komorników, wysyłane w postępowaniu egzekucyjnym, bądź na polecenie sądów, bądź na żądanie stron, oraz zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnym, wysyłane na żądanie stron, podlegają następującym opłatom:

a) list zwykły za zwrotnym poświadczeniem odbioru	35 gr
b) list polecony za zwrotnym poświadczeniem odbioru	60 gr

2) Miejscowe i zamiejscowe pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnym w sprawach wszczętych przed dniem 1 stycznia 1933 r. oraz miejscowe pisma komorników, wysyłane w postępowaniu egzekucyjnym, w sprawach, w których egzekucja wszczęta została przed dniem 1 stycznia 1933 r., podlegają następującym opłatom:

a) list zwykły	20 gr
b) list zwykły za dowodem doręczenia nadany na obszarach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu i Katowicach	45 gr
c) list polecony za zwrotnym poświadczeniem odbioru	60 gr

§ 11. Opłaty za pisma wymienione w § 8 i za pisma sądów i prokuratur, wymienione w § 10, są kredytowane i są uiszczane:

a) za pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnym oraz za pisma

komorników, wymienione w § 8, — Ministerstwu Poczt i Telegrafów przez Ministerstwo Sprawiedliwości;

b) za pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnym — właściwym terytorialnie Dyrekcjom Poczt i Telegrafów przez właściwe sądy okręgowe.

Pisma komorników, wymienione w § 10, podlegają opłacie przy nadaniu normalnymi znaczkami pocztowymi.

Opłaty ustalone w § 10 nie mogą być przerzucone na adresatów.

III. Postanowienia końcowe.

§ 12. Przesyłki, omówione w rozdz. I dopuszczone są w obrocie wewnętrznym i w obrocie z polskim urzędem pocztowym Gdańsk 1. Przesyłki, omówione w § 1 ust. 1, pkt A) lit. a), b) i pkt. B) oraz w § 7 są dopuszczone również i w obrocie z W. M. Gdańskiem.

Przesyłki listowe omówione w rozdz. II dopuszczone są tylko w obrocie wewnętrznym.

§ 13. Specjalne zaświadczenia poczty oraz przesyłki listowe, niewymienione w rozporządzeniu niniejszym, podlegają normalnym taryfowym opłatom pocztowym.

§ 14. Waga przesyłek listowych, unormowanych rozporządzeniem niniejszym, nie może przekraczać 3.000 g, a wymiary 45 cm, w każdym kierunku, rulony zaś 75 cm na długość i 10 cm średnicy. Wymiary kartek pocztowych nie mogą przekraczać 15 x 10,5 cm.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze w niczym nie narusza postanowień ordynacji pocztowej.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1933 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

a) rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 maja 1931 r. o warunkach i zasadach, obowiązujących przy wysyłaniu przesyłek, zwolnionych od opłaty pocztowej (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 452);

b) z taryfy pocztowej, ogłoszonej w części pierwszej załącznika do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 317) — przepisy, dotyczące listów urzędowych z opłatą przerzuconą na adresata, zawarte w rozdziale I, lit. A, we wszystkich 3-ch punktach, oznaczonych lit. b), przepisy, dotyczące tychże listów, zawarte w rozdziale I, lit. B, w punkcie oznaczonym lit. b) oraz rozdział II.

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki".

8. Jak wynika z postanowień powyższego rozporządzenia, specjalnymi znaczkami pocztowymi mogą być opłacane tylko **urzędowe listy i kartki,** inne natomiast przesyłki urzędowe jak druki, Dzienniki Urzędowe M. K., Dzienniki Taryf i Zarządzeń Kolejowych, Dzienniki Zarządzeń DOKP. itp. — na podstawie § 13 tego rozporządzenia — **podlegają normalnym taryfowym opłatom pocztowym.**

9. Dzienniki Urzędowe M. K., Dzienniki Taryf i Zarządzeń Kolejowych, Dzienniki Zarządzeń DOKP. itp. powinny być, tak jak wszystkie czasopisma i wydawnictwa periodyczne, zgłaszane do prenumeraty pocztowej w miejscowym urzędzie pocztowym. Przez zgłoszenie do prenumeraty pocztowej, władza lub urząd wysyłający uzyskuje możność opłacania swych wydawnictw za specjalną opłatą, ustanowioną dla gazet, która wynosi:

za egzemplarz	do	wagi	25 g	—	1	grosz
,,	,,	,,	,, 50 gr	—	1,1	,,
,,	,,	,,	,, 75 gr	—	2,2	,,

10. Opłaty przypadające za zgłoszone do wysyłki egzemplarze uiszcza się gotówką z góry od całej ilości egzemplarzy za pewien okres prenumeraty. Do wysyłki za taryfą gazetową mogą być zgłoszone tylko te egzemplarze, które są wysyłane czy to prenumeratorom prywatym lub instytucjom państwowym, czy też instytucjom państwowym, otrzymującym egzemplarze takiego wydawnictwa urzędowego stale z urzędu.

11. Natomiast egzemplarze wydawnictw urzędowych, które są wysyłane nie abonentom, lecz wysyłane są sporadycznie na zapotrzebowania poszczególnych osób lub instytucji państwowych, zainteresowanych w otrzymaniu pewnych tylko numerów wydawnictwa, władza lub urząd wysyłający takie egzemplarze musi je opłacać według **normalnej taryfy dla druków.**

12. Postanowienia **§ 6** zamieszczonego tu rozporządzenia należy ściśle przestrzegać i w razie stwierdzenia, że nadeszła przesyłka listowa z napisem: **„Na wezwanie urzędowe"** lub **„W wykonaniu ustawowego obowiązku"** powinna była być przez nadawcę opłacona, należy przesłać kopertę, a przy kartkach, odpis strony adresowej kartki, z podaniem adresu nadawcy, oddawczemu urzędowi pocztowemu. Urząd ten zanotuje ilość odebranych kopert i kartek w pocztowej książce odbiorczej i potrąci ilość naklejonych już na niej znaczków opłaty przy następnych doręczeniach przesyłek nieopłaconych.

13. Postanowienie **§ 7** wyżej przytoczonego rozporządzenia należy stosować w jak najszerszej mierze. Opłata pocztowa zatem powinna być przenoszona na adresata, jeżeli wysyłane pismo dotyczy **wyłącznie** interesu adresata. W tym przypadku nie nakleja się na przesyłce żadnego znaczka, lecz tylko oznacza się ją w sposób przewidziany w § 5, ust. 1 wyżej zamieszczonego rozporządzenia i odciska się na niej podłużną pieczątkę z napisem: **„Sprawa urzędowa — opłatę uiści adresat".**

14. Natomiast odpowiedzi wysyłane na pisma, którymi adresaci nie są **bezpośrednio** zainteresowani, powinny być opłacone znaczkami urzędowymi. Do takich pism należą wnioski w sprawach ogólnych, zażalenia, dotyczące usunięcia istniejących niedomagań na P. K. P. itp.

15. Omawiane, specjalne znaczki pocztowe służą **jedynie i wyłącznie** do opłaty **przesyłek** (listów i kartek) **urzędowych. Nie wolno** zatem tych znaczków używać do opłaty korespondencji **prywatnej** jak: listów z życzeniami świątecznymi i noworocznymi, listów prywatnych, wysyłanych pod adresem różnych instytucyj i organizacyj społeczno-filantropijnych itp.

16. Kierownicy podległych urzędów, Dyrekcyj O. K. P. i jednostek służbowych oraz biur P. K. P., mają obowiązek osobiście lub przez wyznaczone w tym celu organa kontrolować sporadycznie, czy wysyłane i nadchodzące urzędowe przesyłki listowe nie są nadużywane dla celów **prywatnych.**

17. W przypadku nasuwającego się władzom i urzędom (organom) pocztowym podejrzenia o nadużycie urzędowej przesyłki listowej dla celów **prywatnych,** urząd pocztowy — stosownie do postanowienia § 45 ordynacji pocztowej — jest obowiązany spowodować zbadanie przesyłki w porozumieniu z kierownikiem nadającej względnie odbiorczej władzy lub urzędu. O wyniku przeprowadzonego badania należy powiadomić odnośny urząd pocztowy.

18. Poza tym należy współdziałać z Pocztą w akcji zwalczania przemytu korespondencji w przesyłkach zbiorowych. Stwierdzono bowiem, że pod adresem władz i urzędów oraz instytucji państwowych nadchodzą przesyłki zbiorowe w jednej kopercie, zawierające liczne podania w różnych sprawach, pochodzące od rónych petentów, a nadawane przez poszczególne prywatne osoby (prywatne biura podań).

19. Z uwagi na to, że wysyłanie takich przesyłek przez nadawców — bez względu na to, czy przewozu ich dokonywa się pocztą, czy też w inny sposób — narusza postanowienie art. 5 ustawy z dnia 3/6 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr 63 z 1933 r., poz. 481), zarządza się, ażeby przy rozbiorze codziennej poczty zwracać szczególną uwagę na zawartość każdej kopery i w razie ujawnienia przesyłki zbiorowej, odnośna kancelaria powinna sporządzić krótki protokół sprawy, stwierdzający kiedy, gdzie i przez kogo nadana została przesyłka zbiorowa z jednoczesnym podaniem dokładnej zawartości tej przesyłki.

20. Sporządzony protokół wraz z ewent. załączeniem odnośnej koperty (bez jej zawartości), należy niezwłocznie przesłać do miejscowego urzędu pocztowego oddawczego do dalszego urzędowania. Zawartość zaś tej koperty (podania pisma) należy traktować jak każdy inny wpływ korespondencji, przesyłając ją do załatwienia, według podziału czynności danego urzędu (jednostki służbowej).

21. Jednocześnie tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia:

1) Nr I/1/2567/31 z dnia 1/4 1931 r. (Dz. U. M. K. Nr 7 z r. 1931, poz. 62),
2) Nr G XIV 341/2-33 z dnia 9/3 1933 r.,
3) Nr G. XIV 341/47-33 z dnia 13/7 1933 r.,
4) Nr G XIV 341/51-33 z dnia 28/7 1933 r.,
5) Nr G. XIV 341/51-33 z dnia 2/8 1933 r.,
6) Nr G XIV 341/49-33 z dnia 28/8 1933 r.,
7) Nr G XIV 341/52-33 z dnia 15/9 1933 r.,
8) Nr G XIV 341/56-33 z dnia 25/9 1933 r.,
9) Nr G XIV 341/59-33 z dnia 20/10 1933 r.,
10) Nr G XIV 341/63-33 z dnia 17/11 1933 r.,
11) Nr G XIV 341/70-33 z dnia 28/11 1933 r.,
12) Nr G XIV 341/69-33 z dnia 26/1 1934 r.,
13) Nr G XIV 341/1-34 z dnia 29/1 1934 r.,
14) Nr G XIV 341/8-34 z dnia 27/3 1934 r.,
15) Nr G XIV 341/47-34 z dnia 13/6 1934 r.,
16) Nr G XIV 341/61-34 z dnia 5/7 1934 r.,
17) Nr G XIV 341/60-34 z dnia 7/7 1934 r.,
18) Nr G XIV 341/100-34 z dnia 18/1 1935 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 5 z r. 1935, poz. 24),
19) Nr G XIV 341/8-35 z dnia 11/2 1935 r.,
20) Nr G XIV 341/10-35 z dnia 12/3 1935 r.,
21) Nr G XIV 341/54-35 z dnia 13/9 1935 r., (Dz. Urz. M. K. Nr 38 z r. 1935, poz. 200),
22) Nr G XIV 341/10-36 z dnia 6/3 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 17 z r. 1936, poz. 75),
23) Nr G XIV 341/36-36 z dnia 3/9 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 52 z r. 1936, poz. 255).

Nr G. XIV 341/11-37.

226.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 7 lipca 1937 r. Nr 163 w sprawie zabezpieczenia przesyłanej korespondencji urzędowej.

Wobec faktu zaginięcia na terenie jednej z D.O.K.P. worka, zawierającego korespondencję urzędową Ministerstwa Komunikacji, poleca się bezwzględne przestrzeganie obowiązujących w tym kierunku postanowień instrukcyj biurowych a mianowicie:

1) § 34, ust. 5 Instrukcji Biurowej dla M. K.
2) § 34, ust. 5 Instrukcji Biurowej Nr A3,
3) § 24, ust. 3 Instrukcji Biurowej Nr A4,
(Dz. Urz. M. K. Nr 24 z r. 1933, poz. 194).

W szczególności należy ściśle przestrzegać, ażeby wszelka korespondencja urzędowa zarówno w workach jak i w kopertach lub opaskach była oddawana **wyłącznie tylko za pokwitowaniem z odbioru.**

Do odbioru korespondencji należy wyznaczyć pracowników odpowiednio pouczonych.

Odbierający korespondencję obowiązani są **uważnie sprawdzać ilość i numery** otrzymywanych worków z korespondencją i listów z ilością i numerami wpisanymi do wykazów zdawczych, przy czym powinni oni zwrócić szczególną uwagę na stan worków i plomb.

W pokwitowaniu z odbioru należy każdorazowo bądź stwierdzić nieuszkodzenie plomby, przez wpisanie słów: „Plomba nienaruszona", bądź zanotować w jakim stanie znajduje się plomba. **Każde naruszenie plomby powinno być stwierdzone protokólarnie.**

Okólnik niniejszy należy podać do wiadomości zainteresowanemu personelowi pociągowemu z pouczeniem, **że korespondencja urzędowa powinna być otoczoną specjalną opieką** i bezwarunkowo zdawaną na przewidzianych stacjach zdawczych.

Nr G. V. 172/2-37.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552.00, wewn. 127.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 40.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 92457. 30.VII.37. 8400.